

Súd: Okresný súd Svidník
Spisová značka: 5Csp/10/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8619200190
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 05. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ivo Parada
ECLI: ECLI:SK:OSSK:2019:8619200190.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Svidník sudcom JUDr. Ivom Paradam v spore žalobkyne W. V., nar. X.X.XXXX, bytom H. XX, XXX XX J., právne zastúpenej Mgr. Matúšom Mackom, advokátom, Karpatská 804/10, 089 01 Svidník, proti žalovanému EOS KSI Slovensko, s.r.o., Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35 724 803, právne zastúpeného TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 36 613 843, o primerané finančné zadostučinenie v sume 1 000 eur, takto

rozhodol:

- I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobkyni sumu 1 000 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku.
- II. Žalobkyni p r i z n á v a náhradu trov konania proti žalovanému v plnom rozsahu. O ich výške súd rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.
- III. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť súdny poplatok v sume 60 eur na účet tunajšieho súdu do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobkyňa sa podanou žalobou domáhala proti žalovanému zaplataenia primeraného finančného zadostučinenia v sume 1 000 eur.
2. Svoju žalobu odôvodnila dôvodmi, ktoré sú uvedené v bodoch 7 až 11 tohto odôvodnenia a s ktorými sa súd stotožnil.
3. Žalovaný navrhol žalobu zamietnuť. Uviedol, že je za potrebné upriamiť pozornosť na zjavne neprimeranú výšku požadovaného finančného zadostučinenia až vo výške 1 000 eur, ktorá v žiadnom ohľade nekorešponduje so skutkovým stavom posudzovaného prípadu. Žalobkyňa v podanej žalobe ničím nešpecifikuje, z akého dôvodu žiada práve túto sumu, v

2 5Csp/10/2019

čom sa mal žalovaný dopustiť porušenia jej spotrebiteľských práv až v takom rozsahu, resp. ako dospela práve k takejto výške finančného zadostučinenia, že dokonca požaduje ako zadostučinenie vyššiu sumu, než akú do dnešného dňa dlhuje žalovanému (rozhodcovským rozsudkom Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného pri Asociácií pre arbitráž, so sídlom Vansovej 2, 811 03 Bratislava sp. zn. SRSAspA01141/15 z 20.6.2016 bola žalobkyňa zaviazaná, aby zaplatila žalobcovi sumu vo výške 915,91 eura s prísl.). V súvislosti s posudzovaným prípadom si žalovaný uviedol, že žalobkyňa dňa 1.7.2004 uzatvorila so spoločnosťou Slovenská sporiteľňa, a.s., Tomášikova 48, 832 37 Bratislava, IČO: 00 151 653 (ďalej aj „postupca“) Zmluvu o bežnom účte, predmetom ktorej bolo zriadenie účtu bankou pre majiteľa účtu. Dňa 12.7.2005 uzatvoril žalovaný s postupcom Zmluvu o kontokorentnom

úvere (ďalej len „Zmluva“). Predmetom Zmluvy bolo poskytnutie úveru takým spôsobom, že postupca realizoval príkazy žalobcu na prevod alebo výbery finančných prostriedkov v rozsahu poskytnutého úverového rámca (23.000,- SK). Žalobkyňa na základe uvedeného čerpal finančné prostriedky a zaviazal sa splatiť poskytnutý úver v dohodnutom čase a platiť úroky a poplatky dohodnuté v Zmluve. Žalobkyňa sa zároveň zaviazala dodržiavať podmienky čerpania finančných prostriedkov, podmienky splácania peňažných prostriedkov, podmienky pri neplnení zmluvných povinností a ďalšie náležitosti upravené v Zmluve a vo Všeobecných obchodných podmienkach, ktoré boli neoddeliteľnou súčasťou Zmluvy. Keďže žalobkyňa zmluvne dohodnuté podmienky opakovane porušovala a napriek márnym výzvam na úhradu pohľadávku nebola pohľadávka postupcu zo strany žalobkyne uhradená, postúpil postupca zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 27.9.2012 pohľadávku zo Zmluvy na žalovaného. Pohľadávka ku dňu jej postúpenia predstavovala sumu vo výške 1 053,02 eura, pričom pozostávala z istiny vo výške 843,01 eura a príslušenstva vo výške 210,01 eura. Žalovaný je spoločnosť, ktorej predmetom činnosti je okrem iného mimosúdne inkaso pohľadávok. Z uvedeného dôvodu žalovaný kontaktoval žalobkyňu za účelom mimosúdnych rokovaní ohľadom úhrady pohľadávky, pričom výsledkom týchto rokovaní bola vôľa a ochota dlžníka (žalobcu) predmetnú pohľadávku uhradiť, avšak z dôvodu nedostatku finančných prostriedkov nebolo v jej možnostiach pohľadávku uhradiť v celosti. Keďže žalovaný (veriteľ) nemal v úmysle zbytočne navyšovať pohľadávku o trovy súdneho, prípadne exekučného konania a žalobkyňa (dlžník) predmetnú pohľadávku čo do dôvodu a výšky uznávala, poskytol jej žalovaný ešte možnosť uhradiť pohľadávku v splátkach a zaslal žalobkyňi Dohodu o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach (ďalej len „Dohoda“) spolu s Rozhodcovskou zmluvou a Dotazníkom. Žalobkyňa mala možnosť prezrieť si jednotlivé dokumenty, oboznámiť sa s ich obsahom a podľa svojej vôle tieto dokumenty vyplniť v prípade, že s nimi súhlasí. Žalobkyňa všetky uvedené dokumenty vyplnila a podpísala dňa 24.5.2013. Žalobkyňa napriek uzavretiu Dohody svoju pohľadávku uhradila len čiastočne a to: dňa 24.6.2013 sumou vo výške 10 eur, dňa 24.7.2013 sumou vo výške 5 eur, dňa 2.10.2013 sumou vo výške 5 eur. V zmysle ust. § 73 ods. 8 zák. č. 335/2014 Z. z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej aj „ZoSRK“) Ak na základe rozhodcovskej zmluvy uzavretej pred 1. januárom 2015 nie je založená právomoc nástupníckeho stáleho rozhodcovského súdu podľa odseku 5, bude spor rozhodovať stály rozhodcovský súd podľa tohto zákona, ktorý vyberie spotrebiteľ, ak rozhodcovské konanie písomne aj bez uvedenia dôvodu neodmietne; na tento účel dodávateľ pred podaním žaloby písomne vyzve spotrebiteľa, aby zo zoznamu vedeného ministerstvom označil stály rozhodcovský súd podľa tohto zákona alebo aby rozhodcovské konanie odmietol písomným oznámením dodávateľovi, a poučí ho o tom, že inak môže stály rozhodcovský súd vybrať dodávateľ. Ak spotrebiteľ do 30 dní od doručenia výzvy stály rozhodcovský súd neoznačí alebo rozhodcovské konanie neodmietne, vyberie stály rozhodcovský súd dodávateľ

3

5Csp/10/2019

tak, aby bola zachovaná dostupnosť stáleho rozhodcovského súdu pre spotrebiteľa podľa § 34 ods. 8, a výber stáleho rozhodcovského súdu oznámi dodávateľ spotrebiteľovi písomne; lehota spotrebiteľovi nezačne plynúť skôr, ako spotrebiteľ bude môcť označiť stály rozhodcovský súd z aspoň dvoch stálych rozhodcovských súdov zapísaných v zozname stálych rozhodcovských súdov. Označenie stáleho rozhodcovského súdu spotrebiteľom alebo jeho výber dodávateľom má účinky založenia právomoci stáleho rozhodcovského súdu podľa tohto zákona a odmietnutie rozhodcovského konania má účinky zániku rozhodcovskej zmluvy uzavretej pred 1. januárom 2015. Keďže žalobkyňa opakovane porušovala dohodnuté splátky a pohľadávku žalovanému nesplácala, bol žalovaný nútený obrátiť sa svojím nárokom v súlade s uzavretou rozhodcovskou zmluvou na: rozhodcovský súd, alebo na príslušný súd Slovenskej republiky (žaloba na príslušný súd Slovenskej republiky či už zo strany žalobcu alebo žalovaného bola zároveň rozvázovacou podmienkou rozhodcovskej zmluvy). S ohľadom na rýchlosť rozhodcovského konania sa žalovaný rozhodol pre postup podľa ust. §73 ods. 8 ZoSRK a vyzval žalobkyňu na označenie Stáleho rozhodcovského súdu, ktorý bude oprávnený rozhodovať prípadný súdny spor, a to podaním zo dňa 16.6.2015. Nakoľko žalobkyňa na predmetnú výzvu nereagovala, žalovaný podaním zo dňa 25.8.2015 oznámil žalobkyňi výber Stáleho rozhodcovského súdu. Aj vyššie uvedený postup žalobcu svedčí o špekulatívnom konaní, kedy bola žalobkyňa napriek jednoznačnému zneniu ust. § 73 ods. 8 ZoSRK pasívna, neodmietla rozhodcovské konanie (hoci mala na to právo a nebránila mu v tom žiadna prekážka) a následne, po zákonom založení právomoci rozhodcovského súdu podala žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku a snažila sa získať neoprávnené obohatenie pod pláštikom primeraného finančného zadostučinenia. Prihliadnuc k starej rímskej zásade „vigilantibus iura scripta sunt“ (právo patrí bdelym) má žalovaný za to, že popísanému konaniu žalobkyne nemožno priznať právnu ochranu, nakoľko žalobkyňa mohla rozhodcovské konanie odmietnuť, resp. vybrať iný rozhodcovský súd, alebo

podat žalobu na všeobecný súd Slovenskej republiky, čím by nebol vznikol ani spor o zrušenie rozhodcovského rozsudku. Žalovaný zastáva názor, že konanie žalobkyne je sofistickým konaním, ktorým zneužíva svoje postavenie a príslušné ustanovenia na ochranu spotrebiteľa a snaží sa tak za asistencie súdov o neoprávnený prospech. Žalobkyňa podpisom Dohody uznala záväzok uvedený v bode 2 a s podpisom Rozhodcovskej zmluvy súhlasila, aby sa predmetná vec prejedнала pred príslušným rozhodcovským súdom. Žalobkyňa mala právo odmietnuť Rozhodcovskú zmluvu, avšak návrh prijala. Zároveň mala právo odmietnuť rozhodcovské konanie, avšak ani toto svoje právo nevyužila. Z uvedeného dôvodu nemožno Rozhodcovskú zmluvu považovať za neprijateľnú podmienku. Žalobkyňa mala možnosť výberu a nebola ničím nútená, podpis Rozhodcovskej zmluvy alebo Dohody nebol podmienený podpisom iných dokladov, napr. poskytnutím úveru, vyplatením peňažných prostriedkov. Zo samotného znenia Rozhodcovskej zmluvy, ktorá nie je obsahovo obširná vyplýva právo žalobkyne jednak na výber rozhodcovského súdu, možnosť odstúpenia od Rozhodcovskej zmluvy a v neposlednom rade aj možnosť odmietnutia rozhodcovského konania. Z uvedeného dôvodu nemožno Rozhodcovskú zmluvu považovať za neprijateľnú podmienku. Uzavretie Dohody, ako aj Rozhodcovskej zmluvy nebolo časovo limitované, a teda podľa názoru žalovaného mala žalobkyňa dostatok času, aby si jednotlivé dokumenty prezrela, oboznámila sa s nimi a podľa svojej vôle tieto dokumenty vyplnila v prípade, že s ich obsahom súhlasí. Na základe uvedeného má žalovaný za to, že podpisom tejto Dohody, resp. Rozhodcovskej zmluvy došlo k platnému uzatvoreniu Rozhodcovskej zmluvy a konanie žalovaného nemožno považovať za konanie v rozpore s dobrými mravmi. V tejto súvislosti žalobkyňa uvádza, že vo veci konajúci súd nie je viazaný odôvodneniami iných súdnych rozhodnutí (a teda ani odôvodnením rozhodnutia Okresného súdu Svidník, č. k.

4

5Csp/10/2019

3Csp/10/2017-44 z 09.11.2017). Žalovaný v posudzovanom prípade napriek tomu, že sa mohol sa s celou pohľadávkou obrátiť priamo na všeobecný súd, umožnil žalobkyňi splácanie dlžnej sumy v mesačných splátkach a teda sa snažil v záujme žalobkyne predísť súdnemu konaniu. Je logické, že žalovaný si musel zabezpečiť vymožitelnosť svojej pohľadávky pre prípad neskoršieho neplnenia splátkového kalendára, a to práve uznaním dlhu zo strany žalobkyne. Takáto forma dohody medzi veriteľom a dlžníkom nie je ničím neobvyklým a už vôbec ju nie je možné hodnotiť ako nekalú obchodnú praktiku zo strany veriteľa. V tejto súvislosti žalovaný poukazuje aj na právny názor Generálneho prokurátora, ktorý v obdobnej veci (VI/1 Pz 38/15/1000-7) podal mimoriadne dovolanie, ktoré odôvodnil nasledovne: „Zastávam názor, že uznanie nepremiľčaného dlhu so súčasným uzavretím dohody o plnení v splátkach nemôže byť považované za nekalú podmienku v spotrebiteľskej zmluve. Odporovalo by to účelu a zmyslu tohto inštitútu. Pre dlžníka je totiž zásadne výhodné, aby s ním veriteľ, ktorý má splatnú pohľadávku, dohodol plnenie v splátkach. Veriteľ so splatnou pohľadávkou má možnosť žalovať pohľadávku na súde. Je vecou ústretovosti veriteľa voči dlžníkovi, že k podaniu žaloby nepristúpi, ak dlžník začne uhrádzať v splátkach a - samozrejme - ak dlh uzná. Pre dlžníka, ktorý sa ocitol vo finančných ťažkostiach je takáto ponuka od veriteľa výhodná. Získava možnosť vyhnúť sa súdnemu konaniu, ak dodrží ponúknuté splátky. Výklad, že uznanie nepremiľčaného dlhu je (môže byť) nekalou zmluvnou podmienkou, je iba veľmi zdánlivo „interpretáciou ochraňujúcou spotrebiteľa“ vo všeobecnej rovine. V konkrétnom prípade môže slúžiť na ochranu neplatiča. Vo všeobecnej rovine je to interpretácia namierená proti spotrebiteľom. Aký signál takto súdy vyslali voči veriteľom? Pri takejto interpretácii by mal mať veriteľ obavu nepodať žalobu a spoliehať sa, že uznaním dlhu dôjde k prerhnutiu premiľčacej doby. Pri takejto interpretácii veriteľ stráca záujem na mimosúdnom riešení sporu. Riskoval by tým, že ak neskôr dlžník sľub plnenia v splátkach nedodrží, veriteľova pohľadávka sa premlčí. Ak veriteľ osloví dlžníka, aby uznal splatný, ale nepremiľčaný dlh, nesleduje tým žiadny nekalý účel. Nejde o ľstivé alebo klamlivé konanie. Veriteľ koná s dlžníkom, ktorý porušil svoj záväzok. Dlžník je ten, kto sa dopustil protiprávneho konania. Veriteľ má úplne legitímne právo predložiť dlžníkovi návrh na uzavretie dohody v splátkach a žiadať uznanie dlhu. Je z povahy veci je vylúčené považovať takýto postup za nekalú obchodnú praktiku.“ Obsah Dohody ako aj Rozhodcovskej zmluvy bol dodávateľom (žalovaným) síce vopred pripravený, čo však nie je v zmluvných vzťahoch ničím výnimočným, pretože návrh zmluvy, resp. zmluvu v písomnej podobe vždy musí niektorá zo zmluvných strán pripraviť, aj keď žalovaný v rozhodcovskom konaní (žalobca súdnom konaní) na obsahu dohody alebo zmluvy nijakým spôsobom neparticipoval. Žalovaný je názoru, že Rozhodcovská zmluva neobsahovala žiadne neprijateľné zmluvné podmienky, štandardným spôsobom vysvetlila podstatu rozhodcovského konania a dala možnosť výberu spotrebiteľovi rozhodcovskú zmluvu podpísať, resp. nepodpísať. Žalovaný zastáva názor, že pri uplatnení pohľadávky na rozhodcovskom súde postupoval v prísnom súlade so ZoSRK (a to najmä ust. § 73 ods. 8 ZoSRK) a jeho konaním nevznikla žalobcovi žiadna ujma. V konaní o

zrušenie rozhodcovského rozsudku bola žalobcovi tiež priznaná náhrada trov takto vzniknutého konania. Dohoda ako aj Rozhodcovská zmluva neobsahuje žiadne zložité ani zavádzajúce právne formulácie, pričom jej obsah nie je tak rozsiahly, aby sa s ním žalobkyňa nemala možnosť oboznámiť. Samotná zmluva neobsahuje prekvapivé alebo zavádzajúce ustanovenia alebo formulácie, pričom uznanie dlhu a dohoda o jeho úhrade nepredstavuje z pohľadu dlžníka (v sporovom konaní žalobcu) tak náročný úkon. Konanie žalobkyne spočívajúce v uzatváraní zmluvných záväzkov, ich neplnení, následnej nečinnosti počas veriteľovej snahy o mimosúdne urovnanie veci a nečinnosti pri výbere rozhodcovského súdu / odmietnutie rozhodcovského konania, považuje žalovaný za účelové a neakceptovateľné. V

5

5Csp/10/2019

zmysle príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka je každý povinný počínať si tak, aby inému nespôsobil škodu. Žalobkyňa teda mala a mohla konať, pokiaľ s rozhodcovským konaním nesúhlasila - mala a mohla toto konanie odmietnuť. Z toho by však žalobkyňa zrejme nemala žiadny prospech (nakoľko žalovaný by si mohol pohľadávku uplatniť pred súdom) a tak sa rozhodol pre nečinnosť a napadnutie až rozhodcovského rozsudku, so súčasťou požiadavkou na finančné zadosťučinenie, zrejme ako určitej formy odmeny zo strany súdov za takéto konanie (a to všetko za situácie, kedy mala žalobkyňa možnosť odmietnuť rozhodcovské konanie a predísť tak tomuto konaniu, ako aj konaniu na Okresnom súde Svidník, sp. zn. 3Csp/10/2017). Takéto konanie podľa názoru žalovaného nepožíva právnu ochranu. Žalovaný si nie je vedomý porušenia akéhokoľvek právneho predpisu, a to ani v súvislosti s uzatvorením Dohody, ani v súvislosti s uzatvorením Rozhodcovskej zmluvy, resp. uplatnením pohľadávky na rozhodcovskom súde. Je nepochybné, že žalobkyňa je k dnešnému dňu naďalej povinná plniť svoj splatný dlh voči žalovanému. Práve žalobkyňa je osobou, ktorá porušila svoje zmluvné povinnosti a do dnešného dňa nevrátila postupcovi, resp. žalovanému poskytnuté finančné prostriedky na základe Zmluvy. Požiadavka žalobkyne na vyplatenie finančného zadosťučinenia v neprímeranej výške 1 000 eur je preto neopodstatnená a v plnom rozsahu nedôvodná. Keďže žalobkyňu boli na základe Zmluvy poskytnuté finančné prostriedky, ktoré do dnešného dňa žalobkyňa neuhradila, špekulatívne neodmietla rozhodcovské konanie, resp. nevybrala si rozhodcovský súd, čím by zabránil konaniu na Okresnom súde Svidník sp. zn. 3Csp/10/2017 a zároveň mu nebola konaním žalovaného spôsobená žiadna ujma, priznaním finančného zadosťučinenia žalobkyňu by došlo k vybočeniu z medzí ochrany spotrebiteľa a k aprobovaniu konania, ktorým sa žalobkyňa snaží zneužiť svoje postavenie a ustanovenia zákona upravujúce ochranu spotrebiteľa a získať tak pre seba neoprávnený majetkový prospech. Takémuto konaniu podľa názoru žalobkyne nemožno poskytnúť súdnu ochranu. Žalovaný poukazuje na rozsudok Okresného súdu Spišská Nová Ves zo dňa 16.7.2015, sp. zn. 7C/101/2015, ktorý v obdobnej veci nárok na primerané finančné zadosťučinenie zamietol s odôvodnením, že priznaním takéhoto nároku spotrebiteľovi za situácie, že tento nevrátil veriteľovi ani len istinu svojho záväzku a navyše mu nebola spôsobená materiálna ujma by došlo k vybočeniu z medzí ochrany spotrebiteľa, ktorá by sa neopierala o logickú, ani dôvodnú úvahu. Možno sa dôvodne domnievať, že žalobkyňa sofistikovaným spôsobom zneužíva inštitút ochrany spotrebiteľa, kedy sa rozhodol nevrátiť svojím veriteľom ani len istiny poskytnutých úverov a v prípadoch, kedy veritelia budú uplatňovať zákonom predpokladané a dovolené inštitúty (ako napr. v súdenom prípade spotrebiteľské rozhodcovské konanie) bude na súd podávať žaloby sledujúc vyhýbanie sa svojím zmluvným povinnostiam a prípadné získanie materiálneho prospechu. Ak súd na základe takéhoto konania prizná žalobkyňa právnu ochranu, de facto vytvorí úzus, na základe ktorého je pre dlžníka výhodné porušovať zmluvné povinnosti, nakoľko tak môže získať materiálny prospech. Záverom si žalovaný dovoľuje uviesť, že žalobkyňa v podanej žalobe vôbec nešpecifikuje, aké konkrétne spotrebiteľské právo malo byť konaním žalovaného porušené, kedy takéto porušenie spotrebiteľského práva úspešne uplatnil na súde, v čom mu bola spôsobená ujma takého rozsahu, resp. porušenie spotrebiteľského práva takého rozsahu, že by bola suma vo výške 1 000 eur primeraná porušeniu tohto práva a z akého dôvodu podľa jeho názoru zodpovedá za porušenie spotrebiteľských práv žalovaný. Aj s ohľadom na okolnosti prejednávaneho prípadu je takáto výška tvrdeného primeraného finančného zadosťučinenia neprímeraná. Žalovaný si záverom dovoľuje poukázať na skutočnosť, že aj ochrana spotrebiteľa má svoje medze (viď. Rozsudok Nejvyššího soudu České republiky, sp.zn. 23 Cdo 1201/2009 a tiež komentár Občianský zákoník I Komentář. I. vydanie, Praha: C.H.Beck, 2008), pričom účelom ochrany spotrebiteľa je zabezpečiť rovnováhu v právach a

6

5Csp/10/2019

povinnostiach zmluvných strán tak, že súd má povinnosť ex officio prihliadať na neprijateľnosť a neplatnosť zmluvných podmienok. Účelom ochrany spotrebiteľa však v žiadnom prípade nemôže byť zbavenie spotrebiteľa akejkolvek zodpovednosti za záväzkové vzťahy, do ktorých vstupuje, resp. dokonca

odmeňovanie spotrebiteľa finančným zadostučinením za systematické a podľa názoru žalovaného dopredu premyslené porušovanie svojich zmluvných povinností.

4. Súd vykonal dokazovanie rozsudkom tunajšieho súdu č. k. 3Csp/10/2017-44 zo dňa 9.11.2017 a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 8MCdo/1/2014 zo dňa 30.3.2015.

5. Podľa § 3 ods. 5 tretia veta zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

6. Podľa § 4 ods. 2 písm. b) citovaného zákona predávajúci nesmie upierať spotrebiteľovi práva podľa § 3 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2007/250/20160201>>.

7. Súd mal za preukázané, že v spore vedenom na tunajšom súde pod sp. zn. 3Csp/10/2017 o zrušenie rozhodcovského rozsudku bola žalobkyňa v postavení spotrebiteľky proti žalovanému úspešná.

8. Tunajší súd rozsudkom č.k. 3Csp/10/2017-44 zo dňa 9.11.2017, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 7.12.2017 rozhodol tak, že: I. Zrušuje rozhodcovský rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného pri Asociácii pre arbitráž, so sídlom Vansovej 2, 811 03 Bratislava, sp. zn. SRSAspA01141/15 z 20.6.2016. II. Žalovaný je povinný zaplatiť na súdnom poplatku sumu 99,50 eura na účet prevádzkovateľa systému, a to do 30 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. III. Žalovaný je povinný nahradiť žalobkyni trovy konania v rozsahu 100 %.

9. V odôvodnení v bode 27 rozsudku tunajší súd uviedol: „Vykonaným dokazovaním mal súd za preukázané, že na základe rozhodcovského rozsudku zriadeného pri Asociácii pre arbitráž, so sídlom Vansovej 2, 811 03 Bratislava, sp. zn.: SRSAspA 01141/15 zo dňa 26.06.2016, ktorým bola žalobkyňa zaviazaná zaplatiť žalovanému EOS KSI Slovensko, s.r.o., peňažnú sumu vo výške 915,93 eura, úrok z omeškania vo výške 8,15% ročne zo sumy 823,01 eura od 21.07.2014 do zaplatenia, zaplatiť trovy inkasného konania vo výške 150 eura a trovy rozhodcovského konania vo výške 48,84 eura. V tomto rozsudku je uvedené, že rozhodca Mgr. Richard Mošat', LL.M, oprávnený na rozhodovanie spotrebiteľských sporov v spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní na základe povolenia Ministerstva spravodlivosti SR, bol po doručení žaloby na Stály rozhodcovský súd ustanovený na prejednanie a rozhodnutie vo veci, rozhodca vyjadril s predmetným ustanovením písomný súhlas. Stály rozhodcovský súd, ako vyplýva z rozhodcovského rozsudku vykonal dokazovanie oboznamovaním sa s obsahom listinných dôkazov predložených žalobcom. Pričom dospel k záveru, že jeho právomoc je založená v súlade so zákonom č. 335/2014 Z.z. a je príslušný na prejednanie a rozhodnutie vo veci samej. Zároveň Stály rozhodcovský súd zobral do úvahy aj samotné uznanie dlhu dlžníkom v danej spotrebiteľskej veci. Pričom bol toho názoru, že ani ochrana spotrebiteľa ako slabšej

7

5Csp/10/2019

strany v záväzkových vzťahoch prípade dlžníka vystupujúceho v procesnom postavení žalovaného nemôže byť absolútna. A preto Stály rozhodcovský súd považoval žalobu podanú žalobcom za dôvodnú a vyhovel jej. Bolo preukázané, že dňa 12.07.2005 uzatvorila žalobkyňa so Slovenskou sporiteľňou, a.s., Zmluvu o kontokorentnom úvere č. 0451568842/2/1, predmetom ktorej bolo poskytnutie peňažnej sumy vo výške 763,46 eura (23 000 Sk), úroková sadzba typ premenlivá 10,15% ročne, splatnosť úrokov mesačne k poslednému dňu v mesiaci, konečná splatnosť úveru 11.07.2006. Súd poznamenáva, že Zmluva o kontokorentnom úvere medzi Slovenskou sporiteľňou, a. s. a Nadeždou Kurečajovou, bola podpísaná dňa 12.07.2005, pričom dohoda o uznaní záväzku bola podpísaná dňa 24.05.2013 a taktiež dňa 24.05.2013, teda zároveň v ten istý deň ako žalobkyňa podpísala uznanie záväzku podpísala aj Rozhodcovskú zmluvu, v ktorej sa uvádza, že všetky spory, ktoré vzniknú z Dohody záväzku budú sa riešiť pred rozhodcovským súdom. Súd zistil, že Zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky. Je nezrozumiteľná a preto je podľa § 39 Občianskeho zákonníka neplatná, pričom súd sa v danom prípade stotožnil aj s tvrdeniami žalobkyne v žalobe a to z dôvodov § 45 ods. 1 písm. e), g), i),l) zákona č. 335/2014 Z.z. ZoSRK, nakoľko je tu dôvod neplatnosti spotrebiteľskej rozhodcovskej zmluvy, pričom v rozhodcovskom konaní nebol správne zistený skutkový stav, stály rozhodcovský súd rozhodol v rozpore s ustanovením všeobecných záväzných právnych predpisov na ochranu spotrebiteľa a rozhodcovský rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Podľa § 28 ods. 6 ZoSRK: „Stály rozhodcovský súd je povinný aj bez návrhu spotrebiteľa preskúmať, či vymáhaný

nárok nie je založený na neprijateľnej zmluvnej podmienke alebo na zmluvnom dojednaní, ktoré je v rozpore s ustanoveniami všeobecne záväzných právnych predpisov na ochranu práv spotrebiteľa. Stály rozhodcovský súd je povinný prihliadať aj na iné dôvody neplatnosti právneho úkonu, na ktoré by súd prihliadal aj bez návrhu. „ Dohoda o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach, je formulár, ktorý vopred pripravil veriteľ a žalobkyňa nemala možnosť žiadnym spôsobom ovplyvniť jeho obsah. Takto preformulovaná Dohoda o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach predstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku. Jej právny význam a dôsledky sú pre väčšinu spotrebiteľov neznámymi kategóriami. Pred podpísaním predmetnej dohody nebola s jej obsahom oboznámená a nemala vedomosť o tom, že sa v nej nachádza aj rozhodcovská doložka. Ako neprijateľná, je táto zmluvná podmienka absolútne neplatná. Uzatvorenie takejto dohody je v rozpore s dobrými mravmi v zmysle § 4 ods. 8 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov (ďalej ZOS), pretože pri uzatváraní Dohody o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach neboli dodržané princípy dobromyseľnosti, čestnosti a žalobcom boli využitie omyl a lesť v snahe dosiahnuť uznanie premlčaného záväzku a vnútiť mi rozhodcovskú doložku. Citované ustanovenie je jedinou explicitnou definíciou dobrých mravov v našom právnom poriadku. Podpisom formulárovej Dohody o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach sa zhoršilo jej postavenie a uzatvorenie tejto dohody jej privodilo značnú ujmu, čo je v rozpore s ustanovením § 54 ods. 1 OZ. Iniciatíva k uzatvoreniu takejto dohody neprišla z jej strany. Okolnosti, za ktorých žalovaný uzatvára so spotrebiteľmi formulárove Dohody o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach (po vynútenej návšteve splnomocnenej osoby žalobcu, s vysvetlením, že ide iba o dohodu o splátkach dlhu) je potrebné považovať za nekalú obchodnú praktiku a posudzovať ju najmä podľa ust. § 8 ods. 4 ZOS. Na základe uvedených skutočností súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti toho rozsudku, tak, že zrušil rozhodcovský rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného pri Asociácii pre arbitráž, so sídlom Vansovej 2, 811 03 Bratislava, sp. zn. SRSAspA01141/15 z 20.06.2016."

8

5Csp/10/2019

10. Žalobkyňa ako spotrebiteľka si uplatňuje satisfakciu za porušenie jej spotrebiteľských práv. Svoje práva si najprv uplatnila v spore tunajšieho súdu sp.zn. 3Csp/10/2017, kde bola úspešná. Z uvedeného je zrejmé, že žalobkyňa má nárok proti žalovanému na primerané finančné zadosťučinenie. Primerané finančné zadosťučinenie má mať sankčnú a odradzujúcu funkciu, aby sa dodávateľ nedopúšťal recidívy. Zároveň má mať aj funkciu relutárnu. Je potrebné zdôrazniť, že je pritom bez právneho významu, či ujma spotrebiteľovi reálne vznikla, pretože postačuje iba možnosť vzniku takejto ujmy.

11. Je logické a pochopiteľné, že vzhľadom na absenciu zákonných inštrukcií, ako správne určiť výšku primeraného finančného zadosťučinenia, súd pri jeho určení vychádzal zo sumy, o ktorú sa chcel žalovaný na úkor žalobkyne obohatiť prostredníctvom rozhodcovského rozsudku, ktorý bol následne zrušený. Žalovaný si v rozhodcovskom konaní uplatnil sumu 915,93 eura s prísl., náklady inkasného konania vo výške 150 eur a trovy rozhodcovského konania spolu vo výške 192,46 eura. Spolu chcel teda žalovaný získať prostredníctvom nezákonného rozhodcovského konania, vedeného na základe absolútne neplatnej rozhodcovskej doložky/zmluvy, sumu 1 258,39 eura. Nie v poslednom rade súd pri hodnotení výšky primeraného finančného zadosťučinenia zohľadnil aj tú skutočnosť, že žalovaný voči žalobkyňi použil nekalú obchodnú praktiku. Napriek tomu, že si žalovaný bez akýchkoľvek pochybností je vedomý toho, že Dohoda o uznaní záväzku, ktorú predkladá spotrebiteľom na podpis a ktorou tak predlžuje premlčaciu dobu na 10 rokov bez toho, aby túto skutočnosť spotrebiteľovi objasnil, bola opakovane označená za nekalú obchodnú praktiku súdmi v rámci celej republiky, túto nekalú praktiku využil aj vo vzťahu k žalobkyňi. Spolu s Dohodou o uznaní záväzku žalovaný predložil žalobkyňi na podpis aj rozhodcovskú zmluvu, bez toho aby ju poučil, čo jej podpis týchto listín prinesie do budúcnosti, resp. aké to pre ňu bude mať následky. K tejto praktike žalovaného zaujal stanovisko už aj Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom zo dňa 30.3.2015, sp. zn. 8MCdo/1/2014, kde je potrebné poukázať na to, že predmetné rozhodnutie je vydané vo vzťahu k žalovanému. Napriek existencii tohto judikátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sa žalovaný odmietol vzdať použitia tejto nekalej obchodnej praktiky. Za primeranú výšku finančného zadosťučinenia súd považuje sumu 1 000 eur, pretože žalovaný sa chcel obohatiť na úkor žalobkyne prostredníctvom nezákonného rozhodcovského konania o sumu 1 258, 39 eura. Z uvedených dôvodov súd žalobe vyhovel.

12. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

13. Podľa § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

14. Súd priznal žalobkyni náhradu trov konania proti žalovanému v plnom rozsahu, pretože mala plný úspech vo veci a uplatnila si ich náhradu. O ich výške súd rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

15. O súdnom poplatku súd rozhodol podľa § 2 ods. 2 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov, pretože žalobkyňa je podľa § 4 ods. 2 písm. u) tohto zákona od súdneho poplatku oslobodená

9

5Csp/10/2019

a súd jej návrhu vyhovel. Preto súd zaviazal neúspešného žalovaného zaplatiť súdny poplatok za návrh v sume 60 eur, t. j. 6 % zo sumy 1 000 eur (položka 1 písm. a) Sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý tvorí prílohu citovaného zákona) na účet tunajšieho súdu do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na tunajšom súde.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Len do uplynutia lehoty na podanie odvolania môže odvolateľ rozšíriť rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda ako aj meniť a dopĺňať odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Ak povinný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov.